

Arrestnummer C/1736/2021
Repertoriumnummer 2021 / 4831
Datum van uitspraak 24 december 2021
Notitienunder griffie 2021/NT/89 - -
Notitienunder parket-generaal

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

COVER 01-00002480608-0001-0014-01-01-1

Not.nr BG.66.WI 101100/17

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. 2042 (ON overeenkomstig het Wetboek van vennootschappen en verenigingen moet de term "Besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid" vanaf 1 januari 2020 gelezen worden als "Besloten vennootschap", afgekort bv) met maatschappelijke zetel te - beklagde -

2. nr. 2043 , (RRN) geboren te op , wonende te , - beklagde -

verdacht van:

de eerste en de tweede,

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek

A een woning of specifieke woonvorm die niet voldoet aan de vereisten van art. 5, § 1 Vlaamse Wooncode verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen - feiten vanaf 11 augustus 2013

als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning of een specifieke woonvorm, als vermeld in artikel 5, § 3, eerste lid Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, die niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 van voornoemd Decreet, rechtstreeks of via tussenpersoon, te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning:

namelijk drie woonentiteiten in een gebouw gelegen te bekend op het kadaster onder met een oppervlakte volgens kadaster van thans eigendom var , ondernemingsnummer met zetel te , vennootschap opgericht ingevolge akte verleden voor

PAGE 01-00002480608-0002-0014-01-01-4

notaris _____ te _____ op 8 juli 2004, gepubliceerd in de bijlagen tot het Belgisch Staatsblad op _____ onder nummer _____, om het te hebben aangekocht jegens _____ en _____ ingevolge akte verleden voor notaris _____ op 11 maart 2014,

met de omstandigheid dat van de activiteit een **gewoonte** wordt gemaakt. (art. 2, § 1, 31°, en 20, § 1, eerste lid Decreet 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode)

1 te _____ in de periode van 16 maart 2017 tot en met 13 april 2017

door _____,

ten nadele van _____ en _____ (woning 001)

2 te _____ in de periode van 16 maart 2017 tot en met 6 juni 2018

door _____,

ten nadele van _____ en _____ (woning 101)

3 te _____ in de periode van 16 maart 2017 tot en met 13 december 2017

door _____,

ten nadele van _____ en _____ (woning 201)

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer K.17, besliste bij vonnis van 7 december 2020 op tegenspraak als volgt:

“Op strafgebied

Verklaart de feiten van tenlasteleggingen 1, 2 en 3 bewezen in hoofde van _____.

Veroordeelt _____ tot:

- een geldboete van ACHTENVEERTIGDUIZEND (48.000,00) EURO (=ZESDUIZEND (6000,00) EURO, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8) met uitstel voor de helft van de geldboete voor een periode van drie jaar.

Verklaart de feiten van tenlasteleggingen 1, 2 en 3 bewezen in hoofde van

Veroordeelt tot:

- een geldboete van **ACHTDUIZEND (8000,00) EURO (=DUIZEND (1000,00) EURO, wettelijk te verhogen met 70 opdecimes, hetzij x 8)** of een vervangende gevangenisstraf van **negentig dagen, met uitstel voor de helft van de geldboete voor een periode van drie jaar.**

Verplicht elke beklaagde tot betaling van een éénmalige bijdrage van **25 euro**, te verhogen met 70 opdecimes, **hetzij 200,00 euro**, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Verplicht elke beklaagde tot betaling van een geïndexeerde bijdrage van **20,00 euro** tot de financiering van het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

Verplicht elke beklaagde tot betaling van een vaste vergoeding in strafzaken van **50,00 euro.**

Met betrekking tot de gerechtskosten,

Veroordeelt en hoofdelijk tot de gerechtskosten, begroot in totaal op **31 euro**

Op burgerlijk gebied

Stelt vast de herstellvordering zonder voorwerp is.

Houdt ambtshalve de (eventuele) burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 V.T.Sv."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 5 januari 2021 door de beklaagde en de tegen "de beschikkingen van het vonnis, zoals aangeduid en omschreven in het neergelegd grievenformulier";
- 6 januari 2021 door het openbaar ministerie tegen "alle beschikkingen op strafgebied, zoals aangeduid en omschreven in het neergelegd grievenformulier".

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, op:

- 5 januari 2021 door de beklaagde en de ;

PAGE 01-00002480608-0004-0014-01-01-4

- 6 januari 2021 door het openbaar ministerie.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 7 oktober 2021:

- de _____, in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ voor meester _____, beiden advocaat met kantoor te _____
- de beklaagde _____, in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester _____, voor meester _____, beiden advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____, advocaat-generaal,

dit alles in het Nederlands, behoudens de verklaringen van de beklaagde _____ die zich heeft uitgedrukt in de Arabische taal en werd bijgestaan door de aangestelde tolk, die alles wat werd gezegd heeft vertaald van het Arabisch naar het Nederlands en omgekeerd.

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 7 december 2020 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagde _____ en de ingediende "*grievensformulier hoger beroep*", opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuld aan de telastleggingen A.1, A.2 en A.3 en de straf. In de rubriek "*Burgerlijke rechtsvordering*" stellen de beklaagden het niet eens te zijn met de beslissing op burgerlijk gebied met betrekking tot het aanhouden van de burgerlijke "*vorderingen*".

Ook in de door het openbaar ministerie voor elke beklaagde afzonderlijk ingediende grievenformulier wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de straffen.

2.3 De beide hoger beroepen zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof

vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

Als gevolg van de devolutive werking, voortvloeiende uit de beperkte hoger beroepen en vervolgens de grieven, is de beslissing van de eerste rechter waarbij de herstellvordering zonder voorwerp wordt verklaard, definitief.

3. De dagvaarding voor de eerste rechter werd met toepassing van artikel 20ter van de Vlaamse Wooncode, zoals van toepassing op het ogenblik van de betekening ervan, op 30 oktober 2020 overgeschreven op het kantoor rechtszekerheid te met als referentie

4. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis samen als volgt:

“Op 16 maart 2017 vond een controle plaats in een woning aan de in

De eigenaar van de woning is De zaakvoerder van die vennootschap was

Het gebouw had 51 strafpunten en was opgedeeld in drie woningen

- Woning 001 had 102 strafpunten en was ongeschikt en onbewoonbaar Er waren twee personen ingeschreven.*
- Woning 101 had 122 strafpunten en was ongeschikt. Er waren twee personen ingeschreven.*
- Woning 201 had 105 strafpunten en was onbewoonbaar. Er waren twee personen ingeschreven.*

Er was een stedenbouwkundige vergunning voor het opsplitsen van de woning, maar er was niet voldaan aan de voorwaarden.

Op 19 juli 2017 werd verhoord. had het pand gekocht Er waren toen drie wooneenheden, maar hij verminderde dat naar twee De huurders woonden er toen nog in. Hij verhuurde via een Bulgarse firma. Hij kreeg 710 euro per maand voor de twee huurders

Op 26 april 2018 stelde de wooninspectie vast dat er nog geen melding van herstel was gebeurd. Er waren nog personen ingeschreven

Op 23 oktober 2019 stelde de wooninspectie vast dat er geen gebreken meer waren.”

5. De telastleggingen hebben betrekking op het als verhuurder, eventuele onderverhuurder of persoon die een woning ter beschikking stelt, verhuren, te huur stellen of ter beschikking stellen van een woning of een specifieke woonvorm als vermeld in artikel 5, § 3, eerste lid van de toenmalige Vlaamse wooncode, die niet voldoet aan de vereisten en normen, vastgesteld met toepassing van artikel 5 Vlaamse Wooncode. Het betreft een inbreuk op de regels inzake de woonkwaliteit.

De decreten over het Vlaamse woonbeleid werden gecodificeerd op 17 juli 2020 bij artikel 2 Besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 2020 (BS 13 november 2020) in de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (art. 1). De Vlaamse Wooncode werd mee gebundeld.

Sinds 1 januari 2021 is de woningkwaliteitsbewaking gebundeld in boek 3 van de Vlaamse Codex Wonen. Artikel 3.1, § 1, Vlaamse Codex Wonen van 2021 bepaalt de veiligheids-gezondheids- en woningkwaliteitsnormen, zoals die tot 1 januari 2021 vermeld waren in artikel 5, § 1, Vlaamse Wooncode.

Op grond van artikel 3.1, § 1, derde lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 zijn de mogelijke gebreken onderverdeeld in de volgende drie categorieën:

1° gebreken van categorie I: kleine gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden of die potentieel kunnen uitgroeien tot ernstige gebreken;

2° gebreken van categorie II: ernstige gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden maar die geen direct gevaar vormen voor hun veiligheid of gezondheid, waardoor de woning niet in aanmerking zou komen voor bewoning;

3° gebreken van categorie III: ernstige gebreken die mensonwaardige levensomstandigheden veroorzaken of die een direct gevaar vormen voor de veiligheid of de gezondheid van de bewoners, waardoor de woning niet in aanmerking komt voor bewoning.

De strafbaarstelling voor inbreuk op de gestelde vereisten is sinds 1 januari 2021 vervat in artikel 3.34, eerste lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 en luidt: *“Als een niet-conforme of overbewoonde woning rechtstreeks of via tussenpersoon wordt verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro of met een van die straffen alleen.”*

De door de wooninspectie in deze zaak vastgestelde gebreken betroffen voornamelijk ernstige gebreken, namelijk gebreken van nu minstens categorie II, zoals hiervoor vermeld. Alle woonentiteiten werden bij beslissing van 4 augustus 2017 ook onbewoonbaar en ongeschikt verklaard, wat de ernst van de vastgestelde gebreken bevestigt.

De te last gelegde feiten zijn dus sinds 1 januari 2021 strafbaar gebleven. De strafmaten zijn dezelfde gebleven.

6.1 Wat de woning op het gelijkvloers betreft (woning 001), is er volgens het hof twijfel of de beklagde deze entiteit ter beschikking stelde of verhuurde met het oog op bewoning in de incriminatieperiode zoals voorzien in de telastlegging A.1 (16 maart 2017 tot en met 13 april 2017). Op het ogenblik van de controle door de Wooninspectie op 16 maart 2017 waren er geen huurders in deze woning aanwezig. Bij verhoor op 19 juli 2017 verklaarde de beklagde dat de bewoonster van het gelijkvloers in maart (2017) was verhuisd. Het stuk 3 van de beklagden toont aan dat ze met deze huurder, _____, op 15

maart 2017 en met ingang van diezelfde datum een huurcontract afsloten voor een andere woning dan deze bedoeld in de telastlegging.

Er is bijgevolg redelijke twijfel over de schuld van de beklaagden aan de telastlegging A.1, zodat het hof hen hiervoor ontslaat van rechtsvervolging.

6.2 Wat de woningen op de eerste en de tweede verdieping betreft (101 en 201), blijkt uit de vaststellingen van de Wooninspectie, zoals weergegeven in onder meer de technische verslagen (p. 14 en 18 strafdossier) en het omstandig verslag met betrekking tot een advies tot onbewoonbaarheid (p. 22 strafdossier), dat deze manifest niet voldeden aan de vereiste woningkwaliteitsnormen

De toiletruimte van woning 101 vertoonde schimmelvorming, net als de keuken en de slaapkamer. De spoelinrichting van het toilet was stuk en er was geen rechtstreekse, controleerbare verluchting naar buiten in de leefkamer, de slaapkamer en de badkamer. Er was bovendien gevaar voor CO-intoxicatie doordat de gasboiler in de badkamer niet beschikte over een permanente toevoer van verbrandingslucht.

Ook in de keuken, de toiletruimte, badkamer en slaapkamer van woning 201 werd schimmelvorming vastgesteld. Uit de douchekraan kwam geen water en het toilet stond los. Doordat de gaskachel in een ruimte stond zonder permanente toevoer van verbrandingslucht, was er ook in deze woning gevaar voor CO-intoxicatie.

De beide woningen waren verhuurd op het ogenblik van de vaststellingen door de Wooninspectie en de beklaagden betwisten niet dat dit het geval was gedurende de volledige incriminatieperiode. Dat de beide woningen volgens de beklaagden werden bezet door hetzelfde gezin, namelijk de familie ; weliswaar onderverdeeld over de toen bestaande studio's, doet niet ter zake. Net omdat de beide woningen volgens de beklaagden werden betrokken door dezelfde familie, kan het vertrek van (enkel) nog voor de ongeschiktverklaring van het pand, niet leiden tot de vrijspraak voor de telastlegging A.3.

De telastleggingen A.2 en A.3 zijn bewezen, met uitzondering van de verzwarende omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte werd gemaakt. Het bestaan van een gewoonte volgt niet noodzakelijk en in dit geval niet uit de enkele omstandigheid dat de betrokken activiteit sloeg op verschillende wooneenheden. Weliswaar strekte het misdrijf zich uit over een zekere periode, maar het voltrok zich in eenzelfde pand.

Het misdrijf van de telastleggingen A.2 en A.3 vereist (algemeen) opzet als moreel element. Gezien het schuldbestanddeel van het misdrijf bestaat in opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging, leidt het hof dit af uit het door de beklaagden gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit feit hen kan worden toegerekend, zonder

dat ze rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maken.

Dat ze niet te kwader trouw waren, is dus zonder relevantie voor de beoordeling van de schuld, net zoals het argument van de beklagden dat ze niet de bedrieglijke bedoeling hadden om het pand te verhuren in strijd met de Wooncode.

Is eveneens zonder relevantie voor de beoordeling van de schuld, het gegeven dat alle woonentiteiten waren verhuurd toen ze op 11 maart 2014 eigenaar werden van het pand, en vóór de vaststelling dat ze ongeschikt waren. De beklagden konden en moesten zich vergewissen van de staat van het door hen gekochte, en verder verhuurde pand. Dat er een vergunning was toegekend voor de omvorming naar twee wooneenheden, heeft evenmin enige invloed op de schuld van de beklagden.

De beklagden maken niet aannemelijk dat de huurders weigerden de woningen te verlaten, niettegenstaande de huur was opgezegd en de beklagden hen hadden verzocht om te vertrekken.

7. Tot 30 juli 2018 luidde artikel 5, tweede lid, Strafwetboek als volgt:

“Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd kan hij samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld.”

Artikel 2 van de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft, die in werking trad op 30 juli 2018, vervangt artikel 5 Strafwetboek door de volgende bepaling:

“Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor de misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, zoals blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd

Met rechtspersonen worden gelijkgesteld:

1° tijdelijke handelsvennootschappen en stille handelsvennootschappen;

2° vennootschappen bedoeld in artikel 2, § 4, tweede lid, van het Wetboek van Vennootschappen, alsook handelsvennootschappen in oprichting;

3° burgerlijke vennootschappen die niet de vorm van een handelsvennootschap hebben aangenomen.

De strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersonen sluit die van de natuurlijke personen, die daders zijn van dezelfde feiten of eraan hebben deelgenomen, niet uit.”

Gezien de strafuitsluitingsgrond die vervat was in het vroegere tweede lid van artikel 5 Strafwetboek op grond van de nieuwe wet niet langer van toepassing is op de datum van dit arrest, maar wel nog gold op het ogenblik van de feiten van de telastlegging die zich voor 30 juli 2018 situeerden, past het hof, voor zover van toepassing, artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek toe.

Overeenkomstig artikel 5, tweede lid (oud) Strafwetboek is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor haar rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

De beklaagde _____ was de zaakvoerder van de _____, een patrimoniumvennootschap. Hij had de algemene leiding over de bedrijfsvoering van deze vennootschap en beslissingsbevoegdheid, in het bijzonder over de naleving van de regels inzake woonkwaliteit.

Binnen de rechtspersoon was er onvoldoende aandacht voor de naleving van de verplichtingen, opgelegd door de Vlaamse Wooncode, zoals toen van toepassing, wat een eigen strafrechtelijke fout van deze rechtspersonen is.

De voor de beklaagden bewezen verklaarde misdrijven werden wetens en willens gepleegd. Ze worden daarom allebei veroordeeld tot een straf.

8. De voor de beklaagden gepleegde feiten van de telastleggingen A.2 en A.3 zijn voor elk van hen de voortgezette en opeenvolgende uiting van eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen telkens slechts een straf toepast (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

De regelgeving over het Vlaamse woonbeleid beoogt onder meer het waarborgen van het fundamenteel recht op menswaardig wonen. Personen die onroerende goederen verhuren moeten bij de verhuur of terbeschikkingstelling van woningen de door de overheid opgelegde kwaliteitsnormen en – vereisten strikt naleven en mogen niet besparen op investeringen hiertoe.

De beklaagden hebben deze verplichtingen naast zich neergelegd. De vastgestelde gebreken zoals het ontbreken van stromend water uit een douchekraan, losstaande toiletten, onafgewerkte muren in de keuken, uitgebreide schimmelvorming in meerdere leefruimtes, wijzen erop dat de beklaagden onvoldoende bekommerd waren om het welzijn van hun huurders en vooral oog hadden voor hun eigen financiële belangen.

Het is volgens het hof weinig aannemelijk dat dit alles te maken heeft met de familiale omstandigheden van de beklaagde , meer bepaald het overlijden van zijn broer en moeder. Deze jammerlijke omstandigheden deden zich immers pas voor in de periode 2018 – 2019, terwijl de feiten grotendeels van voordien dateren

Rekening houdend met de economische inslag van de feiten, is de hierna bepaalde geldboete voor elk van de beide beklaagden de meest passende sanctie.

In het voordeel van de beklaagden houdt het hof er bij het bepalen van de omvang van de geldboete onder meer rekening mee dat ze alle gebreken volledig hebben weggewerkt. Ze spaarden kosten noch moeite om het pand volledig te renoveren, zodat het pand zelfs onherkenbaar en volledig ten goede is veranderd. Bovendien hebben de beide beklaagden nog een gunstig strafrechtelijk verleden.

Het hof verleent de beide beklaagden uitstel voor de helft van de geldboete. Beiden voldoen daarvoor aan de wettelijke voorwaarden. werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Strafwetboek, terwijl de in dit arrest opgelegde straf niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf bedraagt. De werd nog niet veroordeeld tot een geldboete van 24.000 euro.

De gunst van het uitstel zal de beklaagden er bijkomend toe aanzetten om de toepasselijke regelgeving voortaan wel na te leven, te meer nu de beklaagden nog andere woningen (tot nu toe probleemloos) verhuren dan deze bedoeld in de telastleggingen.

De geldboeten moeten met 70 deciemmen worden verhoogd, nu de door de beklaagden gepleegde feiten dateren van na 31 december 2016.

De voor hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf zet hem er voldoende toe aan de geldboete te betalen.

9. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de voor hen bewezen verklaarde telastleggingen, die hen gemeen zijn.

Het hof veroordeelt beklaagden als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf elk tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof elk van de beklaagden tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 50,45 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in beide aanleggen met 10 %.

Overeenkomstig artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagden ook tot het betalen van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

10. Het hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen (artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering).

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 212, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat het ingevolge het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 7 december 2020 definitief vaststaat dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist over de grond ervan als volgt:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt:**

op strafgebied:

PAGE 01-00002480608-0012-0014-01-01-4

ontslaat de _____ en de beklaagde _____ van rechtsvervolging voor de telastlegging A.1;

verklaart de _____ schuldig aan de telastleggingen A.2 en A.3, met uitzondering van de verzwarende omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte werd gemaakt;

veroordeelt de _____ voor deze bewezen telastleggingen samen tot een **geldboete** van **1.000 euro**, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 8.000 euro;

verleent de _____ gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor de helft van deze geldboete, gedurende een proeftermijn van drie jaar;

verklaart de beklaagde _____ schuldig aan de telastleggingen A.2 en A.3, met uitzondering van de verzwarende omstandigheid dat van de activiteit een gewoonte werd gemaakt;

veroordeelt de beklaagde _____ voor deze bewezen telastleggingen samen tot een **geldboete** van **1.000 euro**, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 8 000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

verleent de beklaagde _____ gewoon uitstel van tenuitvoerlegging voor de helft van deze geldboete, gedurende een proeftermijn van drie jaar;

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ elk tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden de _____ en _____ hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie opnieuw begroot op 284,00 euro in eerste aanleg en op 134,06 euro in beroep.

Kosten eerste aanleg opnieuw begroot:

Dagv. bekl.:	€ 28,18
Hypoth. inschr.:	€ 230,00
	<hr/>
	€ 258,18
+ 10 %:	€ 25,82
	<hr/>
Totaal:	€ 284,00

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 24,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 35,00
Dagv. beklagden:	€ 56,87
	<hr/>
	€ 121,87
+ 10 %:	€ 12,19
	<hr/>
Totaal :	€ 134,06

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____, als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **24 december 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____, in aanwezigheid van _____, advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____.

